

Ecz. Sertaç Okay

Bir Yol Hikayesi

Alabildiğine uzanan bozkırda ilerliyordu. Ne bir ağaç ne de iç ferahlatan nem izi vardı. Sadece yürüyor ve yürüyordu. Çok yorulduğunu hissediyor fakat yürümeye devam ediyordu. Birden yere eğildi, gördüğü yassı, içinde damarlar halinde farklı tonlar bulunan bir taşı. Eline aldı, duraladı yerinde her iki yanını da inceledi farklı görünümlü taşın. Bu güzel taşı yanına almak istedi, evet diğerlerine benzemeyen bu taşı beraberinde götürecekti. Yürümeye devam etti, ikide bir elinde tuttuğu taşa bakıyordu. Artık diğerlerine benzemeyen bir taşı olduğu için kuru ve ucu görünmeyen bozkırda yoluna çıkan diğer taşlar da ilgisini çekmeye başlamıştı, mukayese ediyordu çünkü. Farkındalık böyle bir şey olmalıydı. Evet, bu bir diğeri için bir şeyler uyandıyordu. Sonra diğerlerinin siyahlığından griliğinden uzak, beyaz fakat sedefimsi bir parlaklığa sahip bir taş daha gördü. Bunun için de durdu, eğildi ve eline alıp inceledikten sonra bu taşı da yanında götürmek istediğine karar verdi. Bunu da giysisinin bir yerine yerleştirerek yoluna devam etti. Artık daha az kuru geliyordu şu bozkır. Önemsemediği şey taşlardı çünkü. Yol boyu ilginç şekilli, değişik renkli kavramlarının hangisinin başlığını altına yerleşebilecek türden taş varsa bunlar için duruyor, yanında götürmek isteyeceği kadar ilgisini çekiyorsa giysisinin bir yerine

sıkıştıyordu. Yürümeye ve taşlarla ilgilenmeye devam ediyordu. Bir süre sonra yeni güzel, farklı taşlar için eskileri atmaya başladı. Şimdi de tercih söz konusuydu. Bu böyle devam edemezdi. Çünkü tıpkı yeryüzünün diğer yanları gibi bu bozkır da onlarca çeşit taş barındırıyordu bedeninde. Ellerini kıyafetine sürttü. Sonra ellerinden solda kalanı, yere paralel ve birazdan dolduracağı taşları kavrayabilecek şekilde açtı; diğeriyle de taşları teker teker sol eline bıraktı; sonra sol el yetmedi diğeri elini de bunları taşımak için kullandı. Sonra her yerde farklı taşların olabileceği düşüncesinin getirdiği bir bıkkınlık kapladı zihnini, yürümeyi durdurdu, ellerini dolduran taşlara baktı ve tümünü yere attı. Bu da rahatlıktı. Artık yüksüz bir şekilde yoluna devam ediyordu. Sadece yürüyordu. Yorulduğunu hissediyordu. Ama durmak için hiç bir gerekçesi yoktu. Şu hissedilen yorgunluk bile gerekçe değildi. Yürüyordu, sadece yürüyordu. Zor veya rahat; uzun ya da kısa. Ne kadar da tarifsiz kalıyordu tanımlar bu yürüyüş öyküsü için. Yürüyordu. Sonra duraladı, birden yere eğildi, bu daha önce görmediği türden bir kuru bitki parçasıydı.....

